

A kép alján egy fehér beluga látható, jobb oldalával felénk fordulva, a vízben alámerülve. Míg sápadt teste a felszín alatt van, nyitott szája, gömbölyded homloka és orra a felszín felett, a kép közepén helyezkedik el. A bálna orrát egy szakállas, gyapjúkalapot és pulóvert viselő halász homlokához érinti, aki egy csónak oldalán hajol ki. A vízben a bálna sötét szeme felnéz, és találkozik a halász szemével.

A férfi rámosolyog a belugára, és a bálna apró fogaival, mintha visszamosolyogna rá. Mögöttük, a háttérben a mélykék víz átadja helyét a zöld domboknak, amelyek a borult norvég ég alatt hullámoznak.

Ezt a fényképet egy Canon 5D Mark IV fényképezőgéppel készítettem, 2020. szeptember 10-én, 15.36-kor. A kép Hvaldimir, a világhírű beluga figyelemre méltó történetét, és azt a valószínűtlen köteléket örökíti meg, amely az állat és egy olyan ember közt jött létre, aki egykor bálnavadászatból élt.

Az egész 2019. áprilisában kezdődött, amikor a képen látható Joar Hesten apjával és testvérével az észak-norvégiai Hammerfest közelében halászott. A hajók között egy nagy, kísérteties árnyékot láttak, amely a csónakok között úszott.

Bár a halászok megszokták, hogy bálnákat látnak ezeken a vizeken, belugát még nem láttak erre felé. Ahhoz, hogy norvég vizeken megtaláljuk őket, általában több mint 800 kilométert kell utazni a Svalbard-szigetekre.

Ahogy Joar és a többiek a hajók között úszó bálnát figyelték, a férfiak észrevették, hogy valami körbetekeredett izmos, fehér teste körül. Azt hitték, hogy halászháló, mire Joar apja felkiáltott: "Ez egy hám!"

Annak ellenére, hogy egykor bálnavadászként kereste kenyerét, Joar úgy érezte, segítenie kell. Ha senki nem távolítja el a hámot, az mélyen a bálna sima bőrébe fúródhat, és mérhetetlen szenvedést vagy akár halált is okozhat. "Bemegyek a vízbe" - mondta Joar az apjának.

Joar a bálnavadászat során elsajátított képességeit felhasználva elhatározta, hogy ezt a bálnát megmenti. A partiőrség segítségével túlélőruhát öltött, és belevetette magát a Norvég-tenger jeges vizébe.

Többszöri próbálkozás után Joar és a partiőrség két embere eltávolította a hámot, melyen a következő volt olvasható: "Felszerelés - Szentpétervár". A bálna később a *Hvaldimir* becenevet kapta.

A következő hónapokban Hvaldimir az észak-norvégiai partvidéket járta, kikötőket látogatott meg, emberekkel játszott, visszahozta a vízbe ejtett telefonokat, tárgyakat. Világhírű szenzációvá vált.

A világ hirtelen Hvaldimirről kezdett beszélni - a közösségi médiában, a hírekben, mindenhol. A kiemelkedő figyelem pedig elméletek gyártásával is együtt járt.

Néhányan azt hitték, hogy egy akváriumból származik. Sokan azonban ragaszkodnak ahhoz, hogy különös hámja és a hajók, kikötők és emberek iránti érdeklődése valami sokkal baljósabbra utal: arra, hogy Hvaldimir kém volt!

Bárhonnan is származott, Hvaldimir láthatóan élvezte a figyelmet, az érdeklődést.

Joar viszont nem. A halászati szezon után hazaköltözött, 1000 kilométerre délre, Lødingenbe.

Mivel fotóriporter és víz alatti fotós vagyok, sokan úgy gondolták, hogy ez lenne az ideális

történet számomra. De én nem tudósítok olyan sztorikról, amelyekről mások már tudósítottak; és soha nem fogok egy állatot kergetni az óceánban.

2020. nyarán otthon voltam Lofoten-ben, Joar falujától délre. Egyszer meglátogatott a francia tudós és szabadmerülős bűvár, Fabrice Schnoller.

Elmondta, hogy Hvaldimir több ezer kilométert utazott délre, és abban a fjordban kötött ki, ahol Joar most él.

Mintha ez a furcsa beluga 1000 kilométerre követte volna megmentőjét a part mentén.

Újratalálkozva Joar még el is kezdett segíteni Hvaldimirnek.

Ez volt az a történet, amit meg akartam örökíteni. Beszéltem róla a szerkesztőimnek, és Nils Anker íróval elmentünk Joar-ral és Fabrice-szal Ballangen-be.

Hvaldimir élete nem volt tündérmese. Halgazdaságról halgazdaságra úszott, és a lazacos ketrecekéből kihulló maradékokon élő fekete tőkehalakkal táplálkozott.

És míg a tengerben, a parttól távol lévő halgazdaságok nyújtották számára a táplálékot és az emberekkel való kapcsolatot, amire olyannyira vágyott, a halászhajók hajócsavaraitól súlyos sérüléseket szerzett.

Joar olyan gyakran látogatta őt, amelyen gyakran csak tudta, és én dokumentálni akartam különleges kapcsolatukat. Tudtam, hogy nem lesz könnyű. Hvaldimir nem úgy viselkedett, mint egy bálna, és nem olyan élőhelyen tartózkodott, ahol a bálnák szoktak.

Eleinte, amikor beugrottam a vízbe, Hvaldimir az arcomhoz úszott. A bőre sima, hideg és puha volt. De a puhasága erőt takart. Nyomulós, szinte már agresszív volt, többször is kinyitotta hatalmas száját a fényképezőgépem és a fejem fölött. Volt, hogy a nyelve is hozzámért, ami olyan volt, mint a csiszolópapír. Eleinte lehetetlennek tűnt, hogy igazán jó fotókat készítek róla közelről.

Többször is vissza kellett szállnunk a csónakba, miközben ő duzzogott a vízben, mint egy tinédzser.

Fokozatosan tanúja voltam és fel is vettem a mindennapi rutinjait. Távolról fotóztam őt a víz alatt. Láttam, ahogy a kedves külsejű állat a felszín alatt táncol, alszik, felébred, hajókat kerget.

A bálnával kapcsolatba lépő Joarról is készítettem felvételeket a szárazföldről. De a két világot még nem sikerült egyként megörökítenem.

Valahányszor Hvaldimir túl lelkes lett, visszatértünk a hajóhoz. Az egyik alkalommal láttam, hogy Joar keze fentről a vízbe ereszkedik. Hvaldimir mindig meg tudta mondani, melyik Joar keze. Ilyenkor megdöntötte nagy fejét, és puha, hideg bőrét az erős és nyers kezekhez nyomta.

Lenyűgözött az, amit láttam: Hvaldimir teljesen egyértelműen próbálta megragadni Joar figyelmét. Lélegzetvisszafojtva figyeltem, ahogy a halász közelebb hajol a vízfelszínhez. Hvaldimir ugyanezt tette letről. A feje aztán feltolta Joar kezét, ahogy óriási orra felbukkant a vízfelszínen.

De Joar látta, hogy Hvaldimir ennél is többet akar, ezért áthajolt a korláton, és a fejét a bálna felé irányította. Amikor a halász kötött gyapjú sapkája és feje találkozott a bálna orrával, mindketten kinyitották a szájukat, azt is mondhatnám, hogy mosolyogtak. A vízfelszín alól Hvaldimir szeretettel teli szemekkel, tekintettel nézett felfelé.

Sokszor mondtam már magamban, de ennyire még sosem kívántam: "Kérlek, legyen éles

ez a fotó!" Mert egyszerre két világban exponáltam: az objektívem félig a felszín alatt, félig a felszín felett volt. És tényleg megismételhetetlen pillanatot rögzítettem...

Éles lett! És bár a kompozíció nem tökéletes, az érzelmek, amelyeket megörökít, csodálatosak. Azt a pillanatot soha nem fogom elfelejteni, mert két nagyon különböző világból származó lény örömteli, szeretettel teli találkozását élhettem át velük együtt, közvetlen közletről.